

Titlu original (eng.): The stallion man

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BRAMSCH, JOAN**

Vraja unei clipe / Joan Bramsch

Traducător: Luli Filipescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-318-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

JOAN BRAMSCH

Vraja unei clipe

Traducerea și adaptarea în limba română de:

LULI FILIPESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL și EA”

1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănille trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răspлата modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara

Capitolul 1

După căldura înăbușitoare care se abătuse asupra orașului Saint-Louis, nori negri se îngrămădeau pe cer cu o viteză incredibilă. O rafală de vânt mătură brusc străzile animate din centru. Aflat pe marginea trotuarului, un bărbat voinic își ținu pălăria cu mâna înainte de a traversa în grabă până la mașină. Strecură cheia în broască și-și ridică ochii spre cer, înainte de a se urca în automobilul de un model recent.

– O să plouă cu clăbuci! mormăi el, folosind o expresie din copilăria lui petrecută în Oklahoma. Hotărât să aștepte terminarea furtunii înainte de a pleca la drum, aruncă pălăria pe bancheta din spate lângă valiza de piele și slăbi nodul cravatei de mătase. Se așeză mai comod pe scaun și-și trecu mâna prin părul negru. Degetele lui mângâiară apoi barba care-i acoperea de câțva timp obrajii, cu scopul de a-i ascunde chipul. Un chip ușor de recunoscut de la un capăt la celălalt al Statelor Unite și chiar dincolo de frontiere.

Primele picături căzură pe parbriz și bărbatul urmări cu privirea trecătorii care fugeau din calea furtunii la adăpost. O femeie blondă și suplă îi atrase atenția. Își scosese încălțăminte în plină stradă și o vâră în servieta de piele. Își acoperi apoi capul cu jacheta și reluă cursa evitând de bine de rău băltoacele care-ieseau în cale.

– Ia te uită, făcu bărbatul văzând că se îndrepta drept spre mașina lui, cu capul ascuns în jachetă.

Cu un gest iute, întinse mâna și deschise portiera cu o clipă înainte ca femeia să încerce să introducă cheia ei în broască. Se repezi în mașină și se așeză pe scaun fără să-și descopere fața.

– Oh, la, la! exclamă ea. Mi s-au făcut praf ciorapii.

Un zâmbet apără pe buzele frumos conturate ale bărbatului, care aruncă o privire admirativă picioarelor ispititoare ale vecinei sale.

Degetele fine ale necunoscutei deschiseră cu nervozitate servieta de piele. Privi ușurată prețioasa încălțăminte pe care o pusese la adăpost, își îndreptă spatele și îndepărtă jacheta udă. Un profil plăcut și o cascadă de bucle blonde ieșiră la iveală.

Abia atunci întoarse tânăra capul, descoperind frumosul chip al bărbatului cu ochi negri întrebători. Ochii ei albaștri nu părură speriați, dar își trase cu o mână nervoasă fusta peste genunchi și exclamă:

– Aș vrea să știu ce căutați în mașina mea!

Vorbise cu o voce melodioasă care nu-l lăsă indiferent pe vecinul ei. Acesta zâmbi.

– Dumneavoastră vă aflați la mine, dacă nu vă supărați. Mașina

dumneavoastră este parcată puțin mai sus pe această stradă și dacă nu abuzez...

O privi cu un surâs amuzat care-i descoperi dinții albi strălucitori, iar ea răspunse, jenată:

– Vai, m-am înșelat! Regret...

– Nu e cazul să regretați, spuse el pe un ton liniștit. Poate e șansa vieții mele...

Obișnuită fără îndoială cu acest gen de declarații din partea bărbaților, tânăra îl cântări din priviri. I se păru ceva cunoscut, familiar. Expresia ochilor... Surâsul cuceritor... Da, îl mai întâlnește. Dar unde?

Ridică ușor din umeri. Nici nu putea fi vorba să părăsească acest adăpost înainte de sfârșitul furtunii – o adevărată dezlănțuire a naturii... Dacă n-o va obliga el... Îi adresează un surâs care-i luminează chipul în formă de inimă. Bărbatul își reține respirația când ea se aplecă să-l întrebe cu o voce melodioasă, examinându-i trăsăturile bronzate:

– Am impresia că ne-am mai întâlnit undeva.

El râse, făcându-i poznaș cu ochiul.

– N-ar fi trebuit să pun eu o asemenea întrebare?

Ea se îndepărtă și-și așeză mai bine servieta în brațe.

– Trăim într-o epocă în care femeile și-au cucerit libertatea, răspunse ea cu vioiciune. Sincer, am impresia că v-am mai văzut undeva. Îmi amintesc ochii... și părul ondulat...

Încruntă din sprâncene și continuă:

– ... dar nu-mi aduc aminte de barbă... N-ați vrea să-mi reamintiți numele dumneavoastră?

– Cu plăcere, cu condiția să mi-l spuneți pe al dumneavoastră.

În fond, aflându-i numele, această tânără nu va fi în stare să dezlege misterul activității lui. Barba îi schimbase radical înfățișarea. Pe de altă parte, această încântătoare necunoscută părea foarte interesantă. Politicoasă... dar tenace. Și foarte atrăgătoare, chiar dacă era udă learcă.

Îi studie sâniii povocatori pe care bluza udă din mătase îi punea în evidență. Ea îi urmări privirea și se grăbi să strângă jacheta la piept. Căută apoi într-un buzunar.

– Poftim, făcu ea întinzându-i o carte de vizită udă și îndoită. „Juliet McLane. Profesoară de pian și consultant de specialitate”. Fără să rostească un cuvânt, el își strecură mâna în buzunarul interior al vestonului bej croit impecabil și scoase un portofel din piele roșcată. Luă cu degetele lui lungi o carte de vizită și o întinse vecinei sale.

Ea îi observă unghiile foarte îngrijite. Un asemenea rafinament nu stătea în obiceiul bărbaților din Saint-Louis și studiindu-i plină de curiozitate cartea de vizită ajunsese la concluzia că venea probabil din New York.

„Hans Jablonsky – Scriitor și cineast – Filme documentare”. Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ei? făcu el ridicând din sprâncene. Vă așteptați poate să-l vedeți pe Errol Flynn?

Ea râse nervos și plecă ochii spre cartea de vizită.

– Pe legea mea, mărturisi ea, puțin jenată de alura lui de seducător, îi semănați foarte mult...

Un deget îi ridică bărbia. Ea simți că-i stă inima în loc sub

privirea intensă a ochilor lui negri.

– Da, domnișoară McLane. Și vă asigur că mă simt la înălțimea reputației lui...

Răsuflarea lui caldă îi atinse fruntea și se înfioră la ideea vieții tumultuoase a celebrului actor de cinema: petreceri fastuoase, baruri de noapte, femei fatale în blănuri scumpe...

– Mi-am jucat perfect rolul în echipa de baschet din Tulsa, spuse el pe un ton confidențial.

Ea râse ușor.

– Scuzați-mă, răspuse ea, tulburată de imaginile apărute ca rod al imaginației sale bogate.

Mâna mare a necunoscutului îi mângâie obrazul. Juliet simți că roșește, iar Hans Jablonsky fu fascinat de pielea ei catifelată și de transparența tenului.

– Nicio problemă. Nu e prima dată când sunt comparat cu Errol Flynn, ceea ce consider că este destul de măgulitor.

Degetele lui mângâietoare erau în mod ciudat liniștitoare și Juliet continua să se întrebe: cine este oare bărbatul acesta? Numele lui nu-i spunea nimic. El o contempla cu un surâs atât de promițător, încât dorea să știe mai multe despre persoana lui.

– Și despre ce scrieți, domnule Hans Jablonsky? întrebă cu vocea ei melodioasă.

Zâmbetul apărut pe buzele lui frumoase Juliet îl consideră cel mai sexy pe care-l văzuse.

– Asta numai cei apropiați o știu: soția mea, părinții mei, cel mai bun prieten.

Respect pentru oameni și cărți

Ar fi vrut să n-o mai privească atât de insistent.

– Soția dumneavoastră? Îngăimă ea, simțind o împunsătură în inimă.

Ah, ar fi trebuit să bănuiască: cu excepția celor care erau celibatari înrăiți, toți bărbații cu adevărat seducători erau ocupați! Încercă să-și imagineze femeia pe care Hans Jablonsky o alesese drept soție. Adunându-și curajul, Juliet încercă să se smulgă de fascinația privirii lui, având certitudinea că trebuia să-l părăsească fără întârziere pe acest bărbat chiar dacă mai ploua, ca să scape de sub influența farmecului său. Dar el o ținea... cu degetele lui de catifea.

Bărbatul îi mângâie cu un deget buzele pline.

– N-am avut niciodată o soție, murmură el ca și cum îi ghicise gândurile.

Focul care o cuprinsese pe Juliet de când o atinsese se intensifică la aceste cuvinte, în timp ce furtuna se dezlănțuia în rafale, rupând-o de lume. Simți că atenția lui Hans se îndreaptă asupra buzelor ei senzuale și se tulbură. Urma s-o sărute, dacă nu punea repede capăt acestor manevre.

Juliet, care primise o educație severă de la mama ei, reuși printr-un mare efort de voință să întoarcă încet capul. Reluă, cu o voce neutră:

– Scrieți de mult timp?

„Această tânără nu este numai bine crescută, ci totodată rezervată și... prudentă” își spuse el.

Se îndepărtă de ea și-i zâmbi.

– Dintotdeauna, dar numai de curând m-am lansat ca

profesionist.

– Și înainte ce făceați?

Îi privi din nou cu atenție frumosul chip, în căutarea unui indiciu. Ochii. Da, cunoștea această privire. Și înainte ca el să-i răspundă la întrebare, exclamă:

– Sunt sigură că v-am mai văzut undeva! Îmi amintesc întotdeauna ochii oamenilor și ai dumneavoastră sunt atât de expresivi!

El se mulțumi să zâmbească, iar ea insistă:

– Vreți să-mi răspundeți?

Hans Jablonsky avea un simț ascuțit al umorului și adora glumele. Savură o clipă situația, delectându-se cu expresia rugătoare a ochilor ei albaștri, știind însă că n-o mai putea duce cu vorba. Și lucru ciudat, dorea ca ea să cunoască adevărata lui identitate. Era contrar obiceiurilor lui, dar simțea în mod confuz că secretul său va fi în siguranță în mâinile Julietei.

– Așadar? reluă ea.

El se înclină spre ea, simulând că vrea s-o ia în brațe.

– O să vă furnizez un indiciu, anunță el cu o voce insinuantă.

Ea se încordă, alarmată.

– Nu... Așteptați puțin.

El se încruntă, ofensat.

– Doar nu voiam să vă violez, Juliet.

Trebuia să se rețină ca să nu adauge „cel puțin nu încă”, fiindu-i greu să rămână serios în timp ce o întreba, cu un licăr malițios în privire:

– Ce fel de bărbat mă credeți?

– Cum aş putea ști? Abia v-am întâlnit.

– Dar aveți impresia că mă cunoașteți, nu-i așa?

Ea ezită, dar el o cuprinse în brațe și-i șopti:

– Destindeți-vă și lăsați să vorbească simțurile. Indiciul pe care mi l-ați cerut îl aveți la îndemână chiar în acest moment.

Ea rămase nemișcată în brațele lui, cu fața la două degete de barba lui bogată. Ce indiciu? La ce-o fi făcut aluzie atât de misterios?

El se înclină ușor și Juliet nu rămase insensibilă la atingerea mătăsoasă a bărbii negre, care o făcu să se înfioare. El surâse cu fața ascunsă în părul ei, încântat să constate respirația ei precipitată, deși ea încerca să-și păstreze calmul. Bărbatul o trase mai aproape de trupul lui și adăugă imediat un element în plus portretului psihologic pe care și-l făcuse în minte despre Juliet: o tânără cu o curiozitate veșnic trează, căreia îi plăcea să meargă până la capăt. Zâmbetul său se accentuă, gândindu-se că ea își păstrase farmecul misterios al adolescentelor.

– Dulce Juliet, murmură el, ghiciți cine sunt? Spuneți-mi, la ce vă gândiți în acest moment?

Ea încercă să se concentreze. Acest bărbat n-o mai strânsese niciodată în brațe, altfel ar fi ținut minte. Dar o mai privise, era sigură. O privise și ea avusese senzația tulburătoare că se topește sub privirea lui cuceritoare.

La această constatare, inima începu să-i bată mai repede și încercă disperată să se stăpânească. Hans Jablonsky respira însă cu un calm neobișnuit. Când ridică ochii spre el, constată că o privea ca și cum aștepta un răspuns. În ceea ce privește vocea, îl

auzise deja vorbind. Da, cunoștea inflexiunile grave și melodioase, pline de senzualitate. Avea o voce cultivată de profesionist. O fi cântăret? Era obișnuit cu microfoanele? Prezenta emisiuni la televizor?

Descumpănită, inspiră profund, dintr-odată în alertă.

Cuibărindu-se la pieptul lui, îi simți mirosul pielii. Zâmbetul lui Hans Jablonsky se lărgi, dezvelindu-i dinții sclipitor de albi.

Imposibil să se înșele asupra parfumului scump care o învăluia.

– „Parfumul depărtărilor” murmură ea visătoare.

– Parfumul învingătorilor, continuă el. Proaspăt, îmbătător, senzual. Femeia care îl simte nu-l va uita niciodată pe bărbatul care folosește „Parfumul depărtărilor”.

Recita integral textul publicitar bine cunoscut. Ochii întunecați se opriră asupra ei strălucind malițios, și ea simți un fior străbătând-o din cap până-n picioare. Hans Jablonsky era un manechin vedetă, bărbatul spoturilor publicitare pentru faimoasele produse de cosmetică masculină.

– Oh... Sunteți acel bărbat!

El râse și-i ciufuli părul cu un gest poznaș.

– Bravo, scumpă Juliet cu ochii cei mai albaștri din lume!

Sub privirea lui, ea încercă aceeași senzație tulburătoare pe care o resimțea de câte ori urmărea publicitatea făcută de el pentru gama acestor produse.

Surprinsă, păstră tăcerea, abia îndrăznind să respire.

– Acum, continuă el cu vocea lui caldă și învăluitoare, înțelegeți de ce port barbă. Mi-am găsit un domeniu nou de activitate, în care voiam de mult să lucrez...

Se apropie și încheie pe un ton confidențial:

– Promiteți-mi că nu veți dezvălui nimănui secretul.

Juliet se redresă, fără să-și ia ochii de la el.

– Pot să promit, dacă doriți... Dar dacă veți continua să folosiți acest parfum, aveți mari șanse să fiți recunoscut. Amintiți-vă: Femeia care îl simte nu-l va uita niciodată pe bărbatul care folosește „Parfumul depărtărilor”! Chiar dumneavoastră ați spus-o.

El îi dădu drumul din îmbrățișare, surâzând. Privind brațele care o cuprinseseră, ea adăugă:

– Oricare femeie pe care o veți îmbrățișa va ghici secretul dumneavoastră... Și categoric mult mai repede decât mine!

– Nu mă gândisem la asta, zise el uimit înainte de a izbucni în râs. Știți, am adoptat „Parfumul depărtărilor” în mod firesc încă de la început când am filmat pentru acest spot publicitar. De altfel, era indispensabil în relațiile publice pe care le întretineam ca reprezentant al acestei firme... Dar aveți dreptate. Trebuie să schimb parfumul. Ah! Juliet, mă puteți ajuta să aleg altul?

„Ce voce irezistibilă” își spuse ea, subjucată de inflexiunile mângâietoare. Scutură din cap și bucele ei mătăsoase părură că dansează în penumbră.

Hans adăugă calificativele „încăpățânată, dar sinceră” la portretul psihologic deja bine creionat.

– Nu, nu eu, declară ea solemn. Este imposibil. În ochii mei veți fi întotdeauna bărbatul care simbolizează „Parfumul depărtărilor”.

– Adevărat? întrebă el.

„Cât este de serioasă”, își zise el, atins de evidenta ei sinceritate. Juliet își dădu dintr-odată seama de subînțelesurile pe care le cuprindea răspunsul ei și roși până la rădăcina părului. Hans adăugă „timidă și adorabilă” pe lista calităților... sau defectelor? O luă pe Juliet din nou în brațe și-și îngropă fața în părul ei bogat cu miros de flori.

– Ce vă neliniștește, dulce Juliet? Tocmai mi-ați făcut un compliment minunat. Vă cred... îmi voi aminti întotdeauna aceste cuvinte.

Începu să-i mângâie ceafa cu vârful degetelor și ea simți o căldură deliciosă cuprinzându-i trupul.

– Aș vrea să vă revăd, murmură vocea de catifea. Aș dori să fac cunoștință mai îndeaproape cu dumneavoastră, Juliet.

Ea ridică ochii și fixă neîncrezător frumosul chip care îi părea acum familiar de când îl recunoscuse pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

– Cu mine? Dumneavoastră? Imposibil! Glumiți!

O privi lung și clătină din cap.

Juliet rămăsese în brațele lui și el nu dădea niciun semn că dorea să-i dea drumul. Citi uimire în ochii mari albaștri. Nu avea desigur nicio pretenție și nu se credea irezistibil, dar experiența îl învățase că multor femei le era greu să vadă în el un bărbat obișnuit. Îl luau drept un erou. În trecut, știuse să profite de asta. Îi plăcuse să se joace cu sentimentele femeilor. Dar azi nu mai era cazul. Dorea cu adevărat s-o cunoască mai bine pe Juliet.

– Vorbesc serios, Juliet. Vă asigur.